

Arrest

nr. 192 011 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoeker op 26 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt als minderjarige samen met zijn moeder op 4 november 2011 België binnen. Zijn moeder vraagt op 29 november 2011 asiel aan. Op 27 juni 2012 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 90 642 van 29 oktober 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 21 december 2012 dient de moeder van de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Uit de feitenuiteenzetting in de nota met opmerkingen blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen op 27 maart 2013 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 12 juni 2013 dienen de ouders van de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Er worden medische elementen in hoofde van de vader van de verzoeker ingeroepen. Op 17 juli 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de ouders van de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar. Bij arrest nr. 166 531 van 26 april 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.4. Op 18 juli 2014 dienen de ouders van de verzoeker in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 mei 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 22 december 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 april 2017 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 26 april 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.12.2016 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg als minderjarige samen met zijn moeder, mevrouw T. I. (...) en zijn minderjarige broer (ov: (...)) op 29.11.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 29.10.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 21.12.2012 vroeg betrokkene opnieuw samen met zijn moeder en minderjarige broer een tweede maal asiel aan. Op 27.03.2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan zijn moeder, en dus bij uitbreiding aan betrokkene, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Zijn moeder diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor de tweede asielprocedure met deze beslissing werd afgesloten.

De duur van de asielprocedures – namelijk 11 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 3 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verder diende betrokkene samen met zijn familie, omwille van de medische situatie van zijn vader, de heer B. E. (...), op 12.06.2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter. Deze aanvraag werd op 17.07.2013 onontvankelijk verklaard, aan zijn ouders betekend op 03.09.2013. Op 18.07.2014 diende betrokkene een aanvraag art. 9bis in, doch deze werd op 12.05.2016 onontvankelijk verklaard, hem betekend op 30.05.2016.

Betrokkene beweert dat, gelet op zijn lange afwezigheid in zijn land van herkomst, een terugkeer grote administratieve moeilijkheden zou veroorzaken, doch betrokkene laat na om deze eventuele moeilijkheden te precisieren. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen.

Verder beweert betrokkene dat hij als minderjarige door zijn moeder werd meegenomen naar België en zich maar heeft moeten aanpassen in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden en dat hij als minderjarige afhankelijk was van zijn moeder. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat de moeder van betrokkene, mevrouw T. I. (...), op 15.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Op dit bevel om het grondgebied te verlaten werd betrokkene eveneens vermeld. Betrokkenes moeder gaf echter geen gevolg aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verkoos er voor om, samen met betrokkene en zijn minderjarige broer, illegaal in België te verblijven. Ook aan het volgende bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 03.09.2013, gaf zijn moeder geen gevolg. Vermits zijn moeder de wettelijke vertegenwoordiger van betrokkene, als minderjarige, was, was zij voor hem verantwoordelijk. Vermits betrokkenes moeder geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, kunnen we dus stellen dat het zijn moeder is die de belangen van betrokkene heeft geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf een bevel om het grondgebied te verlaten betekende en dit op 30.05.2016. Ook hij gaf, ditmaal als meerderjarige, geen gevolg aan dit bevel zodat hij eveneens verkoos om illegaal in België te verblijven. Uit illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op machtiging tot verblijf.

Ook beweert betrokkene dat hij al 5 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest, dat hij er iedere binding mee heeft verloren en dat hij België intussen als zijn thuisland beschouwt. Echter, betrokkene was 15 jaar toen hij naar België kwam. Bijgevolg kunnen we dus stellen dat hij in zijn land van herkomst toch een zeker sociaal leven en een vriendenkring moet hebben opgebouwd. Hierdoor kunnen de opgebouwde banden in die 5 jaar dat hij in België verblijft geenszins vergeleken worden met zijn relaties in zijn land van herkomst.

Wat de scholing van betrokkene betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene meerderjarig is. Bijgevolg is hij dus niet langer school- en/of leerplichtig in België. Ook dient er op gewezen te worden dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf aangezien hij samen met zijn moeder een asielprocedure startte en dat deze laatste wist dat zij bij een negatieve beslissing samen met haar kinderen het land diende te verlaten. Zijn opleiding in België was dus mogelijk slechts een tijdelijke oplossing om de ontwikkeling van betrokkene als minderjarige toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 15.04.2013 vindt deze scholing dus plaats in illegaal verblijf. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat een eventuele scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in zijn land van herkomst niet zou kunnen aansluiten op school.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen familiale banden meer zou hebben in zijn land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verklaart dat zijn vader, de heer B. E. (...) (ov: (...)), op 01.08.2016 werd teruggeleid naar Georgië. Aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zijn vader niet langer in Georgië zou verblijven, kunnen we dus stellen dat hij bij een terugkeer terug herenigd kan worden met zijn vader, wat zeker ook in het belang van betrokkene is. Ook de bewering dat hij have noch goed heeft in zijn land van herkomst kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We dienen immers op te merken dat, aangezien zijn vader reeds sinds 01.08.2016 terug in Georgië is, hij toch een zeker onderkomen moet hebben. Betrokkene legt geen bewijzen van het tegendeel voor, noch dat hij niet bij hem zou kunnen verblijven. Ook staat het betrokkene steeds vrij om een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van goed gedrag en zeden is en op geen enkele wijze contact heeft gehad met het gerechtelijk apparaat dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat hij sedert 2011 in België verblijft, dat hij perfect het Nederlands beheerst, dat hij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en bureaus, dat hij geen enkele

intentie heeft om noch de sociale zekerheid noch het OCMW te belasten, dat hij werkwilbig is, dat hij deelneemt aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs en dat hij alles in het werk heeft gesteld om het land, zijn cultuur en gewoontes aan te leren) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

*Tot slot dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat er inzake de aanvraag art. 9bis d.d. 20.12.2016 van zijn moeder, mevrouw T. I. (...) (ov (...)), en zijn minderjarige broer, jongheer B. A. (ov: (...)), eveneens een onontvankelijke beslissing werd genomen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Overwegende dat vertoger op datum van 22 december 2016 een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;⁷

Overwegende dat op datum van 19 april 2017 de verwerende partij een beslissing neemt waarbij dit verzoek onontvankelijk werd verklaard;

Overwegende dat deze beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)"⁸

Overwegende dat het inleidende verzoekschrift van 20 december 2016 de buitengewone omstandigheden als volgt omschrijft:

"[...]

Vertoger werd in 2011 als minderjarig kind door zijn moeder meegenomen naar België, hetgeen niet eenvoudig voor hem was. Vertoger diende alles achter te laten in Georgië en kwam terecht in een land waar hij niets kende.

Desalniettemin heeft vertoger sedert zijn aankomst in België in 2011 alles in het werk gesteld om het land en zijn cultuur, gewoontes en taal zo snel mogelijk aan te leren. Vertoger is intussen volledig geïntegreerd en kan zich geen leven meer voorstellen in Georgië.

Sedert 2011 heeft vertoger België niet meer verlaten, hij heeft geen banden meer in Georgië.

Het gezin van vertoger is geïntegreerd in het Rijk. Zij wonen en leven in volle openbaarheid en beheersen allen perfect het Nederlands.

Vertoger woont in bij zijn moeder, die via de W. (...) te Puurs een appartement huurt in (...).

Vertoger zit in het laatste jaar van de middelbare school S.-J. B. (...), waar hij de beroepsopleiding lassen-constructie volgt. Hij behaalt mooie schoolresultaten.

De jongere broer van vertoger, de heer A. B. (...) zit in het eerste leerjaar van het buitengewoon secundair onderwijs van het S.-J. B. (...). Vertoger tracht zijn jongere broer zoveel mogelijk te helpen en bij te staan, nu zij het sinds de terugleiding van hun vader alleen moeten stellen.

Ook de moeder van vertoger heeft sinds haar aankomst in België alles in het werk gesteld om zich volledig te integreren in het Rijk, hetgeen blijkt uit het integratiebundel.

Zij heeft een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen gevolgd. Sedert het verlies van haar verblijfsrecht kan zij zich evenwel niet meer verder bekwamen middels een Nederlandse taalopleiding. Toch doet zij haar uiterste best om op andere manieren haar kennis van het Nederlands voortdurend te verbeteren.

Zo neemt het gezin deel aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs.

Net zoals zijn moeder onderhoudt vertoger een goed contact met Belgische vrienden en burens, hetgeen zijn integratie bevordert.

Vertoger heeft geen enkele intentie om noch de sociale zekerheid noch het OCMW te belasten.

Vertoger wil niets liever dan te gaan werken, zodat hij zijn gezin kan onderhouden en een volwaardig leven kan leiden in België. Vertoger volgt de opleiding lassen-constructie en zou na zijn afstuderen onmiddellijk aan de slag kunnen op de arbeidsmarkt.

Vertoger is van goed gedrag en zeden en heeft op geen enkele wijze contact gehad met het gerechtelijk apparaat.

* * *

Gelet op de lange afwezigheid in zijn land van herkomst, zou een terugkeer grote administratieve moeilijkheden veroorzaken voor vertoger.

Vertoger was vijftien jaar toen hij in België aankwam. Vertoger heeft zich onmiddellijk geïntegreerd en hij beschouwt België intussen als zijn thuisland, waar hij de taal spreekt, naar school gaat en zijn vrienden heeft.

Indien vertoger gedwongen zou worden terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde de nodige documenten aldaar te bekomen, zou dit een bijzonder sterke en negatieve impact hebben op het gezinsleven. Bovendien zou vertoger zijn school niet kunnen verderzetten. Hij zou terecht komen in een land waar hij al vijf jaar niet meer is geweest en iedere binding mee verloren is.

Het is nutteloos om een jonge, nog schoolgaande man die volledig geïntegreerd is in België op dergelijke wijze te verontrusten.

Het gezin heeft het reeds zwaar te verduren, nu hun partner respectievelijk vader werd teruggeleid naar Georgië en aldaar een onzeker bestaan leidt.

Vertoger verzoekt dan ook eerbiedig met deze uitzonderlijke omstandigheden rekening te willen houden. [...]⁹

Overwegende dat onbetwistbaar de raadsman van vertoger als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald niet de langdurige procedure in asiel van zijn ouders dan wel het ononderbroken verblijf van meer dan zes jaar in het Rijk waar hij de facto is aangekomen zonder dat hij hier enig zeggenschap had en zich vervolgens volledig heeft geïntegreerd, zich gedragen heeft zoals het van iedere burger mag worden verwacht, zich heeft geschoold en de Belgische gewoontes heeft eigen gemaakt en dit in weerwil van alle moeilijkheden en problemen die zijn ouders hebben ondervonden om hem een onbezorgde jeugd te geven;

Overwegende dat net hier het gaat om buitengewone omstandigheden;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

“(...)”¹⁰

Overwegende dat de bestreden beslissing haar motivering beperkt tot de opmerking dat de aanvraag dient te worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat vertogers moeder maar diende te weten dat haar verblijfsrecht voorlopig zou zijn toegestaan in het kader van de asielprocedure en zij maar had moeten weten dat het verblijfsrecht maar tijdelijk zou zijn en zij hierbij rekening had moeten houden in het belang van haar kinderen om deze op te voeden binnen het kader van de Georgische cultuur (?);

Dit lijkt een bizarre redenering dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier opwerpt dat vertoger haar kinderen zou hebben geschaad door hen te laten integreren en hier in het Nederlands naar school te gaan daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken¹¹ ervan uitgaat dat eigenlijk de band met Georgië diende te worden behouden en de moeder verplicht was volgens de Dienst Vreemdelingenzaken het kind tot op zekere hoogte de Georgische taal en cultuur bij te brengen en dit omdat er nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur werd toegekend;

Dat eigenlijk de Dienst Vreemdelingenzaken haar eigen beleid miskent en vertoger verwijt dat hij zich heeft geïntegreerd en blijkbaar zich maar moet richten tegen zijn eigen moeder om genoegdoening te bekomen wat dit ook moge betekenen;

Dat de facto de Dienst Vreemdelingenzaken weigert om kennis te nemen van de middelen van vertoger, die eigen middelen zijn en hem zelfs verwijt dat hij niet meer schoolplichtig is nu hij meerderjarig is, hem zonder enig perspectief maar aangeeft dat hij het Rijk moet verlaten zonder zelfs maar kennis te nemen van welke scholing er thans wordt gevolgd;

Overwegende dat de ontvankelijkheid van het verzoek niet eens nuttig kan worden betwist daar waar de aanvraag tot machtiging verblijf voor meer dan drie maanden werd ingediend na het verstrijken van een inreisverbod, en dit in samenlezing met het feit dat vertoger en zijn familie het Rijk niet verlaten hadden gedurende lange tijd, zodat ook niet mag worden aangenomen dat vertoger zich maar naar het buitenland zou begeven om van daaruit een aanvraag in te dienen om te worden gemachtigd tot verblijf voor een periode van meer dan drie maanden, procedure die mogelijks zou kunnen worden afgewezen op grond van het ontbreken van aangrijpingspunten in het Rijk;

Dat deze redenering niet eens wordt onderzocht door de verwerende partij;

Dat het opgeworpen middel van langdurig verblijf niet wordt beantwoord door de verwerende partij;

Dat in dezelfde zin vertoger ook opwerpt dat de beslissing intern tegenstrijdig wordt gemotiveerd daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken op pagina 2 §3 vertoger verwijt dat hij geen negatieve bewijzen neerlegt;¹²

Dat de buitengewone omstandigheden in de bestreden beslissing worden beperkt als volgt:

“ [...]

De overige aangehaalde elementen (dat hij sedert 2011 in België verblijft, dat hij perfect het Nederlands beheerst, dat hij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en burens, dat hij geen enkele intentie heeft om noch de sociale zekerheid noch het OCMW te belasten, dat hij werkwilgig is, dat hij deelneemt aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs en dat hij alles in het werk heeft gesteld om het land, zijn cultuur en gewoontes aan te leren) verantwoordden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769), Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”¹³

Dat hier alles maar op een hoopje wordt gegooid en wordt verwezen naar een procedure ten gronde maar zelfs naar een aanvraag vanuit het buitenland overeenkomstig artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980;

Dat evenwel de verwerende partij zeer goed weet dat van zodra vertoger het Rijk zou verlaten om conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 een aanvraag in te dienen vanuit Georgië deze naar alle waarschijnlijkheid zal worden geweigerd bij gebreke aan aangrijpingspunten die het afleveren van een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden zou verantwoorden;

Dat vertoger inderdaad hier geen onroerend goed bezit, geen eindexploma heeft laat staan werk en geen duurzame relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan dan wel een persoon gemachtigd tot verblijf voor meer dan drie maanden zodat effectief de toepassing van artikel 40ter juncto 40bis van de wet van 15 december 1980 moeilijk kan worden toegepast en er van een toepassing van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 al helemaal geen sprake kan zijn;

Dat net uit het precaire verblijf en de talloze inspanningen die vertoger zich heeft getroost hij wel degelijk rechten kan putten daar waar niet alleen ten minste iedere dag regelmatig verblijf in rekening moet worden gebracht maar ook de niet aflatende inspanningen die er werden verricht door de minderjarige thans meerderjarige geworden om van België zijn thuisland te maken;

Dat het dan ook niet past om al die inspanningen maar op een hoopje te gooien en op te werpen dat de integratie van vertoger niet uitzonderlijk zou zijn om vervolgens vertoger uit te sluiten van het recht om te verblijven in het Rijk goed wetende dat het bevel om het grondgebied te verlaten met het inreisverbod dat nooit werd uitgevoerd ten overstaan van zijn ouders en hij hier in volle openbaarheid leeft en deel uitmaakt van de gemeenschap in de gemeente Puurs;

Dat het één en het ander terugkoppelt naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap en het Rechtszekerheidsbeginsel in het algemeen, het wederkerige Vertrouwensbeginsel in het bijzonder, waarover infra meer;

Dat vertoger wel degelijk rechten kan putten uit de volgehouden pogingen tot integratie en deelname aan de onthaalgemeenschappen;

Dat het vaststaat dat 6 jaar inspanningen, het volgen van onderwijs, het leven in openbaarheid, het opbouwen van vriendschapsbanden en relaties alsook van goed gedrag en zeden zijn, zeker en vast dienen in aanmerking te worden genomen;

Dat het voor zich spreekt dat vertoger als een zorgvuldige burger die in volle openbaarheid deelneemt aan dit openbaar leven, in weerwil van het bevel om het grondgebied te verlaten met het inreisverbod zijn ouders opgelegd, hij toch zich blijft inspannen en deel uitmaken van de onthaalgemeenschap, hij een zekere vorm van vertrouwen mag hebben in de overheid en de Belgische maatschappij waar hij niet alleen de Nederlandse taal maar ook de cultuur zich machtig heeft gemaakt, heeft gestudeerd, bovendien werkwilgig is wanneer zijn verblijf wordt in regel gesteld, wat zelfs niet wordt betwist;¹⁴

Dat zoals supra aangegeven de ontvankelijkheid van het verzoek buiten kijf stond, derhalve niet de verwerende partij niet eens vermocht om te beslissen tot de niet ontvankelijkheid op basis van het feit dat de eventuele gegrondheid van het verzoek maar moet worden onderzocht conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980;

Dat het niet de fout is van vertoger dat hij heeft gezorgd voor de integratie, educatie en opvoeding alsook het zich eigen maken van de Belgische gewoontes en tradities over een periode van meer dan 6 jaar;

Dat het loutere tijdsverloop op zich reeds volstaat om gewag te maken van buitengewone omstandigheden die in aanmerking moeten worden genomen overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980;

Dat niet alleen de beslissing werd genomen in strijd met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 maar bovendien tegenstrijdig werd gemotiveerd;

Overwegende dat de bestreden beslissing ook moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de bepalingen van de wet waarover infra meer;

Overwegende dat de bestreden beslissing van 19 april 2017 intern tegenstrijdig werd gemotiveerd daar waar de beslissing vertoger verwijt dat zijn verzoek moet worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat de middelen die worden aangehaald gestoeld zouden zijn op het zich nestelen in, het zich onttrekken aan en het dan allemaal maar de schuld is van zijn ouders dat zij ervoor gezorgd dat hij zich zou hebben geïntegreerd in weerwil van precair verblijf en dat zij maar hadden moeten weten dat ieder verblijfsrecht toch prima facie precair zou zijn;

Dat hier zeer uitdrukkelijk vertoger opwerpt dat hij als minderjarig kind meegekomen is met zijn ouders waarbij hij geen enkele inspraak had en zich vervolgens volledig gegeven heeft aan de integratie in de maatschappij waar hij werd ingegooid zonder enige reserve;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken kon kennis nemen van al deze argumenten ontwikkeld in het inleidend verzoekschrift en deze maar op een hoopje gooit;

Dat de bestreden beslissing niet alleen intern tegenstrijdig wordt gemotiveerd daar waar de buitengewone omstandigheden enerzijds moeten worden onderzocht, anderzijds niet tegen vertoger kan worden ingenomen dat hij zijn best heeft gedaan om zich de Belgische cultuur eigen te maken, wat op zich al een totale breuk betekent met het beleid van de Belgische overheid, die net wijst op het belang van de integratie en deelname aan de onthaalgemeenschap als basis voor ieder recht;

Dat het één en het ander niet nuttig kan worden betwist;

Dat de beslissing van 19 april 2017 dan ook defect werd gemotiveerd;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Het eerste middel is ernstig;"

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van art. 9bis Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou onterecht geen rekening gehouden hebben met het langdurig verblijf (de integratie, educatie en opvoeding alsook het zich eigen maken van de Belgische gewoontes en tradities over een periode van meer dan 6 jaar) van verzoekende partij in het Rijk.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk rekening gehouden met het ‘lang verblijf’ van verzoekende partij in België. De gemachtigde motiveerde echter dat het lange verblijf van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid vormt die haar zou toelaten een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert in de bestreden beslissing onder meer als volgt:
“(…)”

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om in het licht van voormelde elementen te besluiten dat het 6 jaar durende verblijf van verzoekende partij in België, in

casu geen buitengewone omstandigheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet uitmaakt die het verzoekende partij toelaat om een aanvraag in België in te dienen en niet bij de bevoegde Belgische diplomatieke autoriteiten in het land van herkomst.

De loutere herhaling van de elementen waaromtrent de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing reeds een oordeel heeft geveld, maakt niet aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde geen rekening gehouden hebben met de door haar aangevoerde elementen.

Waar verzoekende partij opwerpt dat de ontvankelijkheid van haar aanvraag buiten kijf stond op basis van haar langdurig verblijf, herhaalt verweerder dat de gemachtigde over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en met alle elementen van de zaak vermag rekening houden om tot zijn besluit te komen.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij het niet eens is met de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris, doet geen afbreuk aan de gedegen gemotiveerde beslissing, waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris aangeeft dat het verblijf van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, gooit de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de elementen geenszins op een hoopje en werden de elementen allen afzonderlijk beantwoord.

Nopens het verblijf sedert 2011, het Nederlands beheersen, goed contact met vrienden en burens, geen intentie om de sociale zekerheid noch het OCMW te belasten, werkwillig, dat verzoekende partij deelneemt aan activiteiten van de W. (...), aanleren van cultuur en gewoontes, .. is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging evenwel van oordeel geweest dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken gezien zij in het kader van de gegrondheid dienen te worden beoordeeld.

Verzoekende partij uit kritiek op de bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de

gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.” (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

“De verzoekers beperken zich er in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde ‘leven’. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

“Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Er is geen sprake van een interne tegenstrijdigheid.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht, gelet op de hierboven aangehaalde elementen, dat de lange verblijfsduur van verzoekende partij in België in deze zaak geen buitengewone omstandigheid vormt die verzoekende partij zou toelaten een aanvraag in België in te dienen en niet bij de bevoegde diplomatieke autoriteiten in het land van herkomst.

Het gegeven dat zij geen aanknopingspunt zou vinden om vanuit het land van herkomst verblijfrecht te vragen, kan geenszins in rekening worden gebracht. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht opgemerkt dat er in casu geen buitengewone omstandigheden aan de orde zijn waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot dan ook terecht de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in

de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij zijn aanvraag niet in zijn land van oorsprong heeft ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

Vooreerst stipt de verzoeker aan dat zijn raadsman *“als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald niet de langdurige procedure in asiel van zijn ouders dan wel het ononderbroken verblijf van meer dan zes jaar in het Rijk waar hij de facto is aangekomen zonder dat hij hier enig zeggenschap had en zich vervolgens volledig heeft geïntegreerd, zich gedragen heeft zoals het van iedere burger mag worden verwacht, zich heeft geschoold en de Belgische gewoontes heeft eigen gemaakt en dit in weerwil van alle moeilijkheden en problemen die zijn ouders hebben ondervonden om hem een onbezorgde jeugd te geven”*. Hij beperkt zich evenwel tot een herhaling van de door hem ingeroepen elementen en zijn eigen standpunt, namelijk dat het gaat om buitengewone omstandigheden, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag weerlegt de verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maakt verzoeker het bestaan van buitengewone omstandigheden die het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post niet aannemelijk, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door hem ingeroepen omstandigheden.

Verder laat de verzoeker gelden dat de motivering in de bestreden beslissing zich beperkt tot de opmerking dat de aanvraag onontvankelijk is omdat zijn moeder *“maar diende te weten dat haar verblijfsrecht voorlopig zou zijn toegestaan in het kader van de asielprocedure en zij maar had moeten weten dat het verblijfsrecht maar tijdelijk zou zijn en zij hierbij rekening had moeten houden in het belang van haar kinderen om deze op te voeden binnen het kader van de Georgische cultuur”*. De verzoeker acht dit een bizarre redenering nu wordt opgeworpen dat zijn moeder de belangen van haar kinderen zou hebben geschaad door hen te laten integreren en hier in het Nederlands naar school te laten gaan, daar waar de gemachtigde ervan uitgaat dat eigenlijk de band met Georgië behouden diende te blijven en zijn moeder verplicht was haar kinderen de Georgische taal en cultuur bij te brengen omdat haar nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur werd toegekend. Aldus miskent – volgens de verzoeker – de dienst vreemdelingenzaken haar eigen beleid en verwijt zij hem zich geïntegreerd te hebben. In de bestreden beslissing kan evenwel nergens worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveert dat de moeder van de verzoeker haar kinderen diende op te voeden in het kader van de Georgische cultuur. De kritiek van de verzoeker lijkt niet te zijn gericht tegen de thans bestreden beslissing. Evenmin kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *an sich* de verzoeker verwijt zich te hebben geïntegreerd. Een dergelijke kritiek, die niet gericht is tegen de (motieven van de) bestreden beslissing, kan niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing.

De verzoeker laat verder gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert om kennis te nemen van zijn argumenten, dat hij hem zelfs verwijt niet meer schoolplichtig te zijn en dat hij aangeeft dat hij het Rijk dient te verlaten zonder enig perspectief en zonder zelfs maar kennis te nemen van welke scholing er thans wordt gevolgd. De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gemotiveerd dat hij *“niet langer school- en/of leerplichtig (is) in België”*, wat hij niet betwist – en wat overigens geen verwijt is –, maar tevens dat hij *“niet aantoonde dat een eventuele scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in zijn land van herkomst niet zou kunnen aansluiten op school”*, wat hij evenmin betwist. Voorts wordt met betrekking tot de scholing van de verzoeker nog overwogen dat deze *“plaatsvond in precair verblijf aangezien hij samen met zijn moeder een asielprocedure startte en dat deze laatste wist dat zij bij een negatieve beslissing samen met haar kinderen het land diende te verlaten”*, zodat *“(z)ijn opleiding in België (...) mogelijk slechts een tijdelijke oplossing (was) om de ontwikkeling van betrokkene als minderjarige toch zo normaal mogelijk te laten verlopen”* en dat deze *“(s)inds 15.04.2013 plaats (vindt) in illegaal verblijf”*. Aldus blijkt dat de

gemachtigde wel degelijk kennis heeft genomen van het argument inzake de scholing van de verzoeker. Nu de verzoeker niet betwist dat hij niet heeft aangetoond *“dat een eventuele scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in zijn land van herkomst niet zou kunnen aansluiten op school”*, maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde, door geen kennis te nemen van welke scholing er thans wordt gevolgd, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door hem aangehaalde elementen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

Voorts werpt de verzoeker op dat de ontvankelijkheid van zijn aanvraag niet kan worden betwist nu hij zijn aanvraag heeft ingediend nadat de termijn van drie jaar van het inreisverbod, gedurende dewelke hij het grondgebied niet heeft verlaten, verstreken was zodat niet mag worden aangenomen dat hij zich naar het buitenland kan begeven om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Vooreerst wordt erop gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag uiteen te zetten welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Uit zijn aanvraag van 22 december 2016 blijkt niet dat de verzoeker op duidelijke wijze het niet naleven van het inreisverbod en het gedurende de duur ervan in België te hebben verbleven specifiek als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen. Bovendien wordt niet ingezien – en de verzoeker verduidelijkt niet – waarom het loutere gegeven dat de duur van een inreisverbod verstreken zou zijn, met zich zou brengen dat geen aanvraag om machtiging in het land van herkomst zou kunnen worden ingediend. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de lange duur van het verblijf tot de gegrondheidsfase behoort en in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld wordt.

Voor zover de verzoeker betoogt dat het door hem opgeworpen argument inzake de lange duur van zijn verblijf in België niet werd beantwoord door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat *“(d)e overige aangehaalde elementen (dat hij sedert 2011 in België verblijft, dat hij perfect het Nederlands beheerst, dat hij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en burens, dat hij geen enkele intentie heeft om noch de sociale zekerheid noch het OCMW te belasten, dat hij werkwilbig is, dat hij deelneemt aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs en dat hij alles in het werk heeft gesteld om het land, zijn cultuur en gewoontes aan te leren) verantwoordelijk niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”, dat “(d)eze elementen behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet behandeld (worden)”* en dat deze *“het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”*, waarbij onder meer wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordelijk waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat *“(d)e duur van de asielprocedures – namelijk 11 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 3 maanden voor de tweede – (...) ook niet van die aard (was) dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden”*. Aldus wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de omstandigheid dat de verzoeker sedert 2011 in België verblijft.

Voorts merkt de verzoeker op dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hem in de derde paragraaf op de tweede pagina verwijt *“dat hij geen negatieve bewijzen neerlegt”*. Vooreerst wordt er op gewezen dat een dergelijke frase niet voorkomt in de door de verzoeker aangehaalde paragraaf. Dit kan worden gelezen in de vierde paragraaf van de tweede bladzijde van de bestreden beslissing. Deze paragraaf handelt over de bewering van de verzoeker dat hij in zijn land van herkomst have noch goed heeft. Er wordt evenwel niet ingezien – en de verzoeker licht niet toe – in welk opzicht deze paragraaf in verband staat met de lange duur van zijn verblijf in het Rijk. Bij gebrek aan verdere toelichting waaruit de vermeende interne tegenstrijdigheid van de motieven van de bestreden beslissing precies bestaat, kan dit betoog niet worden bijgetreden.

De verzoeker kan, gelet op de motieven van de bestreden beslissing, niet dienstig voorhouden dat de door hem aangevoerde omstandigheden *“maar op een hoopje (...) (worden) gegooid”*. Dit kan alvast niet worden afgeleid uit de loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar de procedure ten gronde. Dit betoog wijst op frustratie ten opzichte van de bestreden beslissing, doch dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Waar de verzoeker stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zeer goed weet dat van zodra hij *“het Rijk zou verlaten om conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 een aanvraag in te dienen vanuit Georgië deze naar alle waarschijnlijkheid zal worden geweigerd bij gebreke aan aangrijpingspunten die het afleveren van een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden zou verantwoorden”*, nu hij hier geen onroerend goed bezit, geen eindexamen heeft, laat staan werk, en hij geen duurzame relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan, dan wel met een persoon die gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk, wordt er nogmaals op gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag uiteen te zetten welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. *In casu* blijkt uit zijn aanvraag van 22 december 2016 niet dat de verzoeker het gebrek aan aanknopingspunten met het Belgisch grondgebied bij een vertrek naar zijn land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen. In tegendeel, de verzoeker beroept zich in zijn aanvraag net op zijn lange verblijf en integratie in het Rijk. Bovendien heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening gehouden met de beperkte aanknopingspunten die de verzoeker in het Rijk heeft, nu hij in de bestreden beslissing heeft overwogen dat de door de verzoeker *“opgebouwde banden in die 5 jaar dat hij in België verblijft geenszins vergeleken (kunnen) worden met zijn relaties in zijn land van herkomst”*. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn aanvraag onontvankelijk heeft verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Waar de verzoeker nog stelt dat het niet zijn fout is dat hij gezorgd heeft voor zijn integratie, educatie en opvoeding, alsook het zich eigen maken van de Belgische gewoontes en tradities over een periode van meer dan zes jaar, nu hij als minderjarige met zijn ouders is meegekomen en hij hierin geen enkele inspraak had, beperkt hij zich in essentie tot een herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat *“(d)e overige aangehaalde elementen (dat hij sedert 2011 in België verblijft, dat hij perfect het Nederlands beheerst, dat hij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en bureaus, dat hij geen enkele intentie heeft om noch de sociale zekerheid noch het OCMW te belasten, dat hij werkwilbig is, dat hij deelneemt aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs en dat hij alles in het werk heeft gesteld om het land, zijn cultuur en gewoontes aan te leren) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”*, dat *“(d)eze elementen behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet behandeld (worden)”* en dat deze *“het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”*, te ontcrachten, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Het betoog van de verzoeker dat uit zijn precair verblijf en zijn talloze inspanningen wel degelijk rechten kunnen worden geput en dat hij als zorgvuldige burger, die in volle openbaarheid deelneemt aan het openbaar leven en die, in weerwil van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, blijft deel uitmaken van de onthaalgemeenschap, een zekere vorm van vertrouwen mag hebben in de overheid, ook al nu hij zich niet alleen de Nederlandse taal, maar ook de cultuur heeft machtig gemaakt en hij heeft gestudeerd en werkwilbig is, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De omstandigheid dat de verzoeker hierover een andere mening heeft dan de gemachtigde volstaat immers niet om aan te tonen dat het voorgaande motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met (de *ratio legis* van) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is.

Waar de verzoeker nog laat gelden dat *“de ontvankelijkheid van het verzoek buiten kijf stond”*, toont hij aan dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing zonder evenwel de feitelijke onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen.

Ook de overtuiging van de verzoeker *“(d)at het loutere tijdsverloop op zich reeds volstaat om gewag te maken van buitengewone omstandigheden die in ogenschouw dienden te worden genomen overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980”* toont geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker laat ten slotte nog gelden dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd daar waar hem wordt verweten *“dat zijn verzoek moet worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat de middelen die worden aangehaald gestoeld zouden zijn op het zich nestelen in, het zich onttrekken aan en het dan allemaal maar de schuld is van zijn ouders dat zij ervoor gezorgd dat hij zich zou hebben geïntegreerd in weerwil van precair verblijf en dat zij maar hadden moeten weten dat ieder verblijfsrecht toch prima facie precair zou zijn”*. Hij stipt aan dat hij als minderjarig kind met zijn ouders naar België is gekomen, dat hij hierin geen inspraak had en dat hij zich volledig heeft gegeven om zich te integreren. Uit een dergelijk enigmatisch betoog kan evenwel geen interne tegenstrijdigheid worden gedistilleerd. Er wordt nogmaals op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de elementen van integratie niet worden aanvaard nu zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De verzoeker toont niet aan dat een dergelijke motivering in strijd is met (de *ratio legis* van) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet ontvankelijk, werd genomen in strijd met de bepalingen van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, alsook de gehanteerde juridische praktijk binnen de al ruime appreciatievrijheid van de verwerende partij;

Dat de verwerende partij opwerpt in haar formele motivering dat de middelen opgeworpen door vertoger om te komen tot regularisatie, zijnde zijn deelname aan de onthaalgemeenschap en zijn integratie alsook het zich eigen maken van de Belgische waarden, normen en cultuur maar moet worden afgewezen als zijnde een fout daar waar vertoger maar diende op de hoogte diende te zijn dat zijn verblijfsrecht precair was in functie van het verblijfsrecht van zijn ouders en dat hij zich derhalve maar diende te nestelen in de marge van de maatschappij dan wel zich te stellen buiten de maatschappij;

Dat hier vertoger die een gewoon, normaal, voorzichtig en redelijk mens is zelfs niet kan begrijpen wat de bedoeling van de verwerende partij is en zich de vraag stelt of hij zich nu diende te integreren dan diende te leven in de marge van de maatschappij wat helemaal niet in overeenstemming is met het algemeen aanvaarde beleid van de Dienst Vreemdelingenzaken maar hier blijkbaar uitdrukkelijk wordt opgeworpen;

Dat deze motivering dan ook niet draagkrachtig is noch in feite noch in rechte daar waar ze indruist tegen iedere beleidslijn, vertoger slechts het nodige gedaan heeft om deel te nemen aan het leven in de onthaalmaatschappij en op een zo goed mogelijke manier met respect voor de overheid, de Belgische maatschappij, haar waarde en bevolking;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij slechts vaststelt dat er geen verblijfsrecht is, derhalve ook geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen zijn en dat ieder verzoek het voorwerp moet uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 wanneer een aanvraag tot machtiging van verblijf wordt ingediend bij de Belgische diplomatieke zending in het buitenland;

Dat hier de verwerende partij zeer goed weet wanneer vertoger het Rijk zal verlaten ieder argument komt te vervallen om een aanknopingspunt te vinden die een machtiging tot verblijf zou verantwoorden weze het conform artikel 9.2 dan wel 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat hier derhalve een kringredenering wordt georganiseerd daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed weet dat vertoger indien hij gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten hij nooit meer naar het Rijk zal kunnen komen;

Dat de motivering niet draagkrachtig is noch in feite noch in rechte;

Dat de verwerende partij duidelijk om het probleem heen fietst, nl. dat vertogers ouders geruime tijd onder diverse procedures verblijf hebben gehouden in het Rijk en alles in het werk hebben gesteld ondertussen om te integreren en een behoorlijke toekomst te garanderen voor hun kinderen door deelname aan de onthaalgemeenschap wat op zich verantwoordt dat vertogers niet in het buitenland een aanvraag strekkende tot machtiging verblijf zou (kunnen) indienen, derhalve dat het verzoek strekkende tot regularisatie manifest ontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat:

“(…)”

Overwegende dat artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat:

“(…)”

Deze verplichting tot uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering wordt bovendien formeel onderschreven door artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 dat uitdrukkelijk stelt dat:

“(…)”

Overwegende dat niet alleen derhalve de motivering in feite en in rechte correct moet zijn, maar dat hier niet de betrokken administratie de mogelijke toepassing van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 kan opwerpen om te komen tot een conclusie à contrario, zeker niet wanneer de toepassing van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 eventueel zou kunnen worden uitgesloten bij gebreke aan aangrijpingspunten;

Dat indien een beslissing leidt tot een afwijzing op grond van de toepassing van een bepaald artikel verwijzend naar een ander artikel er ook moet worden aangewezen dat dit artikel in casu artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 toepasselijk kan zijn op onderhavig geval;

Overwegende dat de bestreden beslissing dan ook formeel in strijd is met artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

Dat de reden waarom vertogers niet wordt toegelaten tot de grond van de procedure helemaal ingaat tegen de draagkrachtige motivering in bestuurszaken;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt;

Dat vertogers dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Het tweede middel is ernstig;”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991;*
- art. 62 Vreemdelingenwet.*

Verzoekende partij houdt voor als zou de motivering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris in feite en in rechte niet draagkrachtig zijn. Het langdurig verblijf van verzoekende partij zou een buitengewone omstandigheid vormen.

Verweerder laat gelden dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en art. 62 Vreemdelingenwet allen de formele motiveringsplicht betreffen.

Bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In tegenstelling tot wat verzoekende partij opwerpt, motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk omtrent haar verblijf in België (zie supra).

De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen in de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekende partij hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is verweerder de mening toegedaan dat het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk is.

Ondergeschikt en geheel ten overvloede herhaalt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij zijn oordeel of een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk is.

Verweerder verwijst ter zake naar zijn repliek op het eerste middel van verzoekende partij, dat alhier niet nodeloos zal worden herhaald.

De gemachtigde besloot geheel terecht, op basis van de in het eerste middel aangehaalde elementen, dat het verblijf van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij het niet eens is met de beslissing van de gemachtigde, doet hieraan geen afbreuk.

Nopens het gegeven dat de ouders van verzoekende partij geruime tijd onder diverse procedures verblijf hebben gehouden en alles in het werk hebben gesteld onder tussen te integreren en een behoorlijke toekomst te garanderen, dient verweerder op te merken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging hierbij terecht het volgende heeft opgemerkt: "Verder beweert betrokkene dat hij als minderjarige door zijn moeder werd meegenomen naar België en zich maar heeft moeten aanpassen in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden en dat hij als minderjarige afhankelijk was van zijn moeder. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat de moeder van betrokkene, mevrouw T. I. (...), op 15.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Op dit bevel om het grondgebied te verlaten werd betrokkene eveneens vermeld.

Betrokkenes moeder gaf echter geen gevolg aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verkoos er voor om, samen met betrokkene en zijn minderjarige broer, illegaal in België te verblijven. Ook aan het volgend bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 03.09.2013, gaf zijn moeder geen gevolg. Vermits zijn moeder de wettelijke vertegenwoordiger van betrokkene, als minderjarige, was, was zij voor hem verantwoordelijk. Vermits betrokkenes moeder geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, kunnen we dus stellen dat het zijn moeder is die de belangen van betrokkene heeft geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf een bevel om het grondgebied te verlaten betekende en dit op 30.05.2016. Ook hij gaf, ditmaal als meerderjarige, geen gevolg aan dit bevel zodat hij eveneens verkoos om illegaal in België te verblijven. Uit illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op machtiging tot verblijf.

(...) plaatsvond in precair verblijf aangezien hij samen met zijn moeder een asielprocedure startte en dat deze laatste wist dat zij bij een negatieve beslissing samen met haar kinderen het land diende te verlaten."

De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot dan ook terecht de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen, met name de duur van de door zijn moeder ingediende asielprocedures en het voorlopig verblijf dat hem in het kader daarvan werd toegestaan, de door hemzelf en zijn familie doorlopen procedures om machtiging tot verblijf, de grote administratieve moeilijkheden die een terugkeer zou veroorzaken, de bewering dat hij als minderjarige door zijn moeder werd meegenomen naar België en zich maar heeft moeten aanpassen in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden en dat hij als minderjarige afhankelijk was van zijn moeder, de bewering dat hij al vijf jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest, zijn scholing, de bewering dat hij geen familiale banden meer zou hebben in zijn land van herkomst, de bewering dat hij have noch goed heeft in zijn land van herkomst, het argument dat hij van goed gedrag en zeden is en op geen enkele wijze contact heeft gehad met het gerechtelijk apparaat en de omstandigheid dat hij sedert 2011 in België verblijft, dat hij het Nederlands perfect beheerst, dat hij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en burens, dat hij geen enkele intentie heeft om de sociale zekerheid noch het ocmw te belasten, dat hij werkwilbig is, dat hij deelneemt aan activiteiten en dat hij alles in het werk heeft gesteld om het land, zijn cultuur en gewoontes aan te leren, "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland", waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Waar de verzoeker aanvoert dat hij niet kan begrijpen wat de bedoeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is "en zich de vraag stelt of hij zich nu diende te integreren dan diende te leven in de marge van de maatschappij", wordt er op gewezen dat met betrekking tot de elementen

inzake zijn integratie in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat “(d)e overige aangehaalde elementen (dat hij sedert 2011 in België verblijft, dat hij perfect het Nederlands beheerst, dat hij een goed contact onderhoudt met Belgische vrienden en burens, dat hij geen enkele intentie heeft om noch de sociale zekerheid noch het OCMW te belasten, dat hij werkwillic is, dat hij deelneemt aan de activiteiten van de W. (...) te Puurs en dat hij alles in het werk heeft gesteld om het land, zijn cultuur en gewoontes aan te leren) verantwoordcn niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”, dat “(d)eze elementen behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet behandeld (worden)” en dat deze “het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”, waarbij onder meer wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordcn waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. Uit dit motief blijkt geenszins dat van de verzoeker wordt verwacht dat hij “in de marge van de maatschappij” zou leven. Hieruit blijkt enkel dat de door de verzoeker aangehaalde elementen inzake zijn integratie “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”

De verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij opwerpt dat “uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij slechts vaststelt dat er geen verblijfsrecht is, derhalve ook geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen zijn”. In de bestreden beslissing kan immers nergens worden gelezen dat alle als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen worden afgewezen omdat de verzoeker niet over een verblijf in het Rijk zou beschikken.

Waar de verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zeer goed weet dat wanneer hij het grondgebied zal verlaten ieder argument om een verblijfsmachtiging komt te vervallen, wordt er op gewezen dat een dergelijke overtuiging die uitgaat van de hypothese dat welke aanvraag dan ook vanuit het buitenland is gedoemd te mislukken, de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Hierbij kan er nogmaals op worden gewezen dat uit de aanvraag van 22 december 2016 niet blijkt dat de verzoeker het gebrek aan aanknopingspunten met het Belgisch grondgebied bij een vertrek naar zijn land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen. In tegendeel, de verzoeker beroept zich in zijn aanvraag net op zijn lange verblijf en integratie in het Rijk. Bovendien heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening gehouden met de

beperkte aanknopingspunten die de verzoeker in het Rijk heeft, nu hij in de bestreden beslissing heeft overwogen dat de door de verzoeker *“opgebouwde banden in die 5 jaar dat hij in België verblijft geenszins vergeleken (kunnen) worden met zijn relaties in zijn land van herkomst”*. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn aanvraag onontvankelijk heeft verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Er wordt niet ingezien in welk opzicht het hier zou gaan om een kringredenering. Het lijkt er eerder op dat de verzoeker ervan uitgaat dat hij geen voldoende argumenten ten gronde heeft om hem te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, terwijl hierover in de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan. De aanvraag wordt immers onontvankelijk verklaard.

De verzoeker werpt verder op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“om het probleem heen fiets”*, nu zijn ouders geruime tijd onder diverse procedures in het Rijk hebben verbleven en alles in het werk hebben gesteld om hier ondertussen te integreren en om voor hun kinderen een behoorlijke toekomst te garanderen. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt door de gemachtigde geenszins om het probleem gefiets, doch wordt *in concreto* gemotiveerd omtrent de door de verzoeker en zijn ouders doorlopen verblijfsprocedures, evenals omtrent de door de verzoeker ingeroepen elementen met betrekking tot zijn integratie. De verzoeker lijkt, door niet in te gaan op de concrete motieven in de bestreden beslissing omtrent deze elementen, zelf rond de motieven van de bestreden beslissing, die de onontvankelijkheid van zijn aanvraag verantwoorden, te fietsen. Aldus toont hij de feitelijke onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing niet aan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van *“het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen”*, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Overwegende dat de verwerende partij heeft gehandeld in strijd van het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat inderdaad een normaal en voorzichtig redelijk mens in dezelfde situatie niet kan aannemen dat de administratie aan de hand van het administratief dossier en de stukken zou kunnen komen tot de beslissing die zij thans heeft genomen op 19 april 2017;¹⁵

Overwegende dat in ieder geval de beslissing werd genomen in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel;

Overwegende dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat een bestuurshandeling rechtsgevolgen heeft die slechts kunnen worden tenietgedaan ingevolge een nietigverklaring dan wel een intrekking van de constructieve bestuurshandelingen;

Dat hier de verwerende partij komt tot de vaststelling dat de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 dient te worden uitgesloten omdat vertoger zich zou kunnen voorzien in een verzoek overeenkomstig artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 maar hierbij vergeet aan te geven dat alle procedurele anteceden ten zullen worden onderzocht bij iedere aanvraag enerzijds, anderzijds de buitengewone omstandigheden niet eens in ogenschouw worden genomen doch slechts op een hoopje worden gegooid en verwezen wordt naar artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980, artikel dat

mogelijks niet eens van toepassing zou kunnen zijn indien vertoger vanuit Georgië met haar kinderen een aanvraag zou indienen tot verblijf in het Rijk;

Dat de verwerende partij uiteraard hiervan uiteraard op de hoogte is, het gaat hier over de toepassing van haar beleid; er wordt gewoon een kringredenering georganiseerd om de ene procedure af te wijzen conform artikel 9bis op puur discretionaire motieven maar dit probleem zou zich later stellen op te werpen dat de andere artikelen weze het artikel 9.2, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 niet kunnen worden toegepast;

Dat vervolgens stellen dat er weliswaar tal van buitengewone omstandigheden zijn¹⁶ die de grond van de zaak raken en vervolgens maar moeten worden verworpen als zijnde irrelevant of onbelangrijk omdat zij zouden kunnen worden toegepast onder een ander artikel niet aanvaardbaar is;

Dat deze kringredenering dan ook een schending betekent van de afdoende motivering in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het algemeen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;¹⁷

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd;

Dat zoals supra aangegeven de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze inbreuk op de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert met vernietiging van de genomen administratieve beslissing;

Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Dat minstens op deze grond¹⁸ de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie als niet zorgvuldig moeten moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Het derde middel ernstig is;”

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het redelijkheidsbeginsel;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het vertrouwensbeginsel;*
- het rechtszekerheidsbeginsel.*

Uit een lezing van het derde middel volgt dat verzoekende partij zich tevens op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 en art. 62 Vreemdelingenwet beroept.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekende partij houdt voor dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden op een hoopje worden gegooid en er een kringredenering wordt georganiseerd.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek niet aangenomen kan worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaart een aanvraag om machtiging op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden.

Art. 9bis Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)”

Wanneer er echter, zoals in casu, geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

*Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).*

De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Geenszins werden de ingeroepen elementen op een hoopje gegooid, doch deze werden allen afzonderlijk onderzocht (al dan niet gebundeld aan eenzelfde conclusie). Nopens enkele elementen werd terecht geoordeeld dat deze in het kader van de gegrondheid toehoren, en aldus geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken (zie supra).

Er is geen sprake van enige kringredenering. Vooraleer de aanvraag ten gronde kan worden onderzocht, dienen er buitengewone omstandigheden aannemelijk te worden gemaakt, en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft in casu terecht geoordeeld dat deze niet zijn aangetoond (zie supra).

Tot slot werpt verzoekende partij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening zou gehouden hebben met de elementen van integratie van verzoekende partij, wat een schending zou vormen van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en art. 62 Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot voormelde artikelen, verwijst verweerder naar hetgeen is uiteengezet onder het tweede middel. Verweerder acht het niet dienstig dit hier te herhalen.

Ondergeschikt en geheel ten overvloede laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht stelde dat de elementen van integratie niet in overweging worden genomen, omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is

ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen." (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

"Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie." (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

"2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

"De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre de verzoekende partij met de „integratie“ ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

"Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State "als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz." terwijl "echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange

duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel én het rechtszekerheidsbeginsel inclus.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van “*het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Vooreerst kan worden verwezen naar hetgeen *supra*, onder punt 3.2.3.1., werd uiteengezet.

De verzoeker acht de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden omdat de bestreden beslissing steunt op een kringredenering, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn aanvraag onontvankelijk heeft bevonden omdat hij een aanvraag overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, maar hierbij vergeet dat alle procedurele antecedenten zullen worden onderzocht bij iedere aanvraag enerzijds en dat de buitengewone omstandigheden niet in ogenschouw genomen worden, doch wel op een hoopje worden gegooid anderzijds.

De verzoeker lijkt er evenwel aan voorbij te gaan dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Er wordt *in casu* niet ingezien dat er door de gemachtigde, die een correcte toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt, een kringredenering zou worden gehanteerd. Evenmin kan de verzoeker, gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing, dienstig voorhouden dat de door hem aangevoerde omstandigheden op een hoopje worden gegooid.

Ook waar hij nog laat gelden dat er tal van buitengewone omstandigheden zijn die de grond van de zaak raken en dat deze worden verworpen als zijnde onbelangrijk of irrelevant, kan de verzoeker niet worden bijgetreden. Uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een van de door de verzoeker opgeworpen buitengewone omstandigheden omwille van de irrelevantie ervan niet heeft aanvaard. Daarenboven kan nog worden verwezen naar hetgeen *supra*, onder punt 3.1.3., reeds werd uiteengezet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat “*de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*” deze inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel sanctioneert met de vernietiging van de administratieve beslissing. Hij laat evenwel na naar specifieke arresten van de Raad te verwijzen, zodat geenszins duidelijk is op welke arresten hij precies doelt. Voorts wordt erop gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Voorts blijkt uit de voorgaande bespreking van de middelen dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Aldus slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.3.3.6. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.3.3.7. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN